

komme til at synde i den Retning, at den kommer til at opretholde nogen ældre, der egentlig burde falde. Jeg tror derfor, at § 315, saaledes som den her foreligger, og saa meget godt kan vedtages, og om den ikke gør nogen Gavn, saa tror jeg i hvert Tilfælde heller ikke, at den vil kunne gøre nogen Skade. Jeg skal derfor i det hele taget anbefale det ærede Ting at vedtage samtlige Udvalgets Ændringsforslag.

Det. Hansen: Jeg tror, ligesom den ærede Ordfører, at det rimeligvis er den eneste Maade, hvorpaa man kan komme til en bestemt Regel om Forholdet mellem de Skibe, der skulle betragtes som udenlandske, og de, som skulle betragtes som danske, naar man søger en saadan almindelig Bestemmelse til Loven, som Udvalget har foreslaaet under Nr. 13, og jeg tror ogsaa, at det er en Forbedring i § 1, naar der i Stedet for Ordene: „Et Skib naar,“ sættes: „for et et Skib skal kunne sejle under dansk Flag o. s. v.“ Men siden Udvalget har rørt ved denne Paragraf, maatte det maaske være mig tilladt at henvise til, at der vistnok i § 1 er en Unøjagtighed, som kan blive af ikke liden praktisk Betydning, og som vi ganske vist ikke kunne rette ved denne Behandling, men som, da Lovforslaget jo ikke er helt færdigt endnu, maaske kunde blive berigtiget ved den ærede Justitsministers Mellemkomst. Der staar nemlig først: „af danske, i den danske Stat bosiddende Undersaatter, som“, og saa kommer der ved de følgende Ord en Karakterisering af Undersaatter. Udtrykket er altsaa: „af danske, i den danske Stat bosiddende Undersaatter, som“. Men naar der saa tales om Aktiefelsfaber i den næste Linie, staar der, at deres Bestyrelse skal have Sæde i den danske Stat og bestaa af Aktieejere, der ere danske Undersaatter, „som fyldestgøre de nævnte Betingelser“. Altsaa, paa det ene Sted staar der: „danske i den danske Stat bosiddende Undersaatter“, det næste Sted staar der: „danske Undersaatter, som“, og her er det uklart, om den relative Sætning, der i den næstsidste Linie knytter sig til danske Undersaatter, omfatter mere end den relative Sætning, som begynder i anden Linie. Med andre Ord, jeg ser ikke, om det er nødvendigt, at alle Bestyrelsesmedlemmer i Aktiefelsfabet skulle være bosiddende i den danske Stat, eller om det muligvis er nok, at de have været 2 Aar bosiddende i den danske Stat i tidligere Tid. Det vilde være af praktisk Betydning at faa dette klaret. Den ærede Justitsminister vil muligvis tage under Overvejelse, om det

er nødvendigt at stille dette klarere frem, og hvis saa er, vilde det jo kunne ske ved en Ændring i det andet Ting.

Jeg skal dog ikke nægte, at der er noget løjerligt i, at naar man først i § 1 har givet den Definition af „dansk“ Skibe, at det er Skibe, som ere berettigede til at sejle under dansk Flag, hvorved man altsaa har taget vore islandske og vestindiske Medundersaatter med blandt dem, der have Ret til at føre dansk Flag, man saa i den følgende § 5 erklærer disse samme vestindiske og islandske Undersaatter for at være Udlændinge; thi det er vel Meningen med § 5 saaledes, som den skal ændres efter Ændringsforslaget under Nummer 13. Dette Ændringsforslag bestemmer, at der i første Linie i § 5 i Stedet for: naar et „dansk Skib“ skal sættes: „et her i Riget hjemmehørende Skib“ overgaaer i „Udlændings“ Gje. Der maa Udvalget ved Udlænding forstaa baade en Islænder og en dansk Vestindianer, uagtet disse i § 1 gaa sammen med os andre som dem, der ere berettigede til at føre dansk Flag. Men det er jo muligt, at det ikke kan ordnes anderledes.

Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 9 til § 135, hvor der tales om Varer, der løses i Københavns Frihavn, skal jeg ikke nægte, at medens jeg ganske vist finder en Bestemmelse nødvendig, for at ikke Skipperen, som jo ifølge § 135 til en vis Grad kan vælge, hvor han vil løse, altid skal søge at komme ind i Frihavnen for at slippe for Afgiften, synes det mig dog at være en temmelig haard Betingelse at stille Ladningsmodtageren, at naar han vil undgaa selv at komme til at betale den Afgift, som skal svares af Varerne ved Indførelse i Toldterritoriet, skal han sørge for inden Udløbet af to Søgnedage enten at føre dette ud af Frihavnen eller indlade dem i et Skib. Naturlig naar det er en større Ladning, maaske med et Dampskib, som er kommen, vil det være vanskeligt for ham at være beredt paa inden to Dage, efter at det indgaaende Skib er blevet færdigt med Losningen, at have hele Ladningen enten indladet i et andet Dampskib eller ført hen paa et andet Sted i København eller paa Jærnbanen. Det maa jo nemlig erindres, at Forudsætningen for, at Skipperen kan gaa ind i Frihavnen, er den, at ikke Ladningsmodtageren har anvist ham anden Plads. Der staar i § 135, at Ladningsmodtageren har Ret til at anvise ham en anden Plads, og naar han gør dette, skal Skibet henlægges til en saadan Plads. Hvis nu Skipperen har megen Interesse, hvad han jo naturlig-